

CAMELIA CANACHE

1. Ce anume v-a determinat să deveniți asistent social?

Mereau am vrut să fiu printre oameni, dar mai ales lângă aceia care au nevoie de ajutor. Decizia mea de a deveni asistent social a venit ca urmare a unei situații cu care familia mea s-a confruntat. Iar omul care m-a determinat să fac această alegere e chiar sora mea mai mică. Chiar de la naștere, ea a fost diagnosticată cu un handicap grav. Era în 1990, când la noi nu erau bine reglementate nici statutul nici drepturile acestei categorii de persoane. La vremea aceea, parcă mai nimeni nu cunoștea ce anume este de făcut în asemenea cazuri. Problema familiei mele a fost mai târziu, un factor declanșator de a face eu personal ceva mai mult în acest domeniu. Copil fiind, mi-am văzut familia suferind enorm. Și, chiar dacă aveam doar 8-9 ani atunci, îmi dădeam seama că e o situație extrem de dificilă pentru ai mei. O situație căreia nu îi vom găsi un leac, ci cu care va trebui să ne obișnuim cu toții.

Mama era extrem de afectată. Pe lângă suferința surorii mele, ea se lupta și un sentiment straniu, de neputință: nu existau informații, servicii, sprijin pentru copiii și familiile aflate în această situație. În toată această durere, o vedeam pe mama îngrijorată pentru că nu știa ce cale să urmeze. Iar pe deasupra, poate cea mai apăsătoare era presiunea oamenilor din jurul nostru. Fără să le pese, parcă, ei spuneau direct să renunțăm la sora mea și să o ducem la un cămin. Mă dor și acum aceste cuvinte. Cu ajutorul lui Dumnezeu, cu dragostea din familia noastră, am reușit să trecem peste acea stare de șoc pe care am resimțit-o. Și cel mai important este că doar așa am reușit să fim uniți și am menținut-o pe sora mea în familie.

2. Când ați luat decizia de a deveni asistent social?

În liceu am aflat de existența acestei profesii, dar și despre faptul că sunt servicii și instituții care pot veni în sprijinul copiilor aflați în dificultate și familiilor acestora. Atunci s-a înfiripat în sufletul meu dorința de a urma o facultate cu specializarea asistență socială. Mi-am urmat acest gând, iar pe parcursul facultății am realizat că îmi place să fiu printre oameni, să îi ascult, dar mai ales să găsec împreună cu ei soluții la problemele cu care se confruntă. A fost doar un pas până la decizia de a mă implica în activități de voluntariat prin care interveneam în acțiuni sociale, comunitare.

3. Ce înseamnă pentru dumneavoastră a fi asistent social?

Să fii în folosul oamenilor, să le dai încredere și să îi ajuți să redea un sens speranței. E minunat. Despre asta e asistența socială. Despre dăruire și implicare. Despre a oferi din timpul tău, din viața ta, din sufletul tău celor pe care viața i-a adus în imposibilitatea, pe termen scurt sau pentru totdeauna, de a-și fi suficienți. Eu cred din toată inima că noi, asistenții sociali, suntem "doctori de suflete", deschizători de drumuri noi pentru cei aflați în nevoie. De noi depinde adesea liniștea și siguranța semenilor noștri.

Ca asistent social ai ocazia să participi la bucuriile și tristețile semenilor. Și acesta e un sentiment înălțător. M-a fascinat, de exemplu, bucuria copiilor cu care am mers în taberele organizate în cadrul Centrului de Consiliere și Sprijin pentru Copii și Părinți –Asociația SOS Satele Copiilor, unde a început de fapt cariera mea. Era pentru prima dată când acei copii mergeau într-o tabără. Să le vezi chipurile fascinate și lumina din priviri e împlinire. De cealaltă parte, m-au întristat de fiecare dată poveștile copiilor preluați din familie și despărțirea fraților, atunci când nu se puteau găsi soluții ca aceștia să stea împreună. Sunt momente cu o încărcătură specială care mă vor urmări mereu. Sunt situații în fața cărora nu cum să nu te întreb "de ce"? De ce unii copii au parte de asemenea experiențe, când toți au dreptul la fericire, la familie, la iubire!

4. Ca asistent social aveți ocazia de a întâlni oameni cu povești de viață impresionante. Care a fost povestea care v-a marcat?

Povestea care m-a marcat! Îmi este greu să aleg doar una, pentru că fiecare are ceva unic, special. Mă voi opri însă la perioada când am lucrat în cadrul proiectului "Îngrijirea la domiciliu a persoanelor vârstnice" - DGASPC Bacău și Fundația de Sprijin Comunitar Bacău. Am avut ca beneficiar un bărbat în vârstă de 93 de ani, care m-a impresionat cu povestea sa din perioada celui de-al doilea Război Mondial. Povestea cu atâta emoție despre relația frumoasă pe care a avut-o cu soția sa, despre grija și durerea că soția lui a rămas singură în așa vremuri grele. Acum, când era neputincios, îngreunat de boală și de suferință, făcea comparație cu povara dusă de soția sa care a reușit să facă față cu binegretuților războiului. Și cât el a fost pe câmpul de luptă, ea avea grijă și de cei aptrii copii ai lor. Iar i se părea incomparabilă povara ei față de toate încercările vieții lui. Vorbea despre ea cu multă dragoste, recunoștință și admirație. Omul acesta va fi mereu pentru mine un model, iar recunoștința a căpătat pentru mine, datorită lui, o valoare specială.

5. Cât din această profesie credeți că este studiu, cât este vocație?

Cred că e 70% vocație și 30% studiu. Primează vocația, pentru că altfel nu te poți dedica. Studiul completează personalitatea unui asistent social, tocmai pentru a putea interveni în mod profesionist. Acolo unde e și dragoste și minte, împlinirea e o reușită și aduce bine în viețile celor pentru care uneori ești totul, ca asistent social.

6. Cum ați defini dumneavoastră asistența socială?

E un tot unitar. Și dincolo de legislație, de standarde, ghiduri și metodologii găsești mereu omul. E locul în care viața îți arată cel mai bine cât de fragili suntem, indiferent de puterea pe care credem că o avem. Indiferent de cât de invincibili ne credem. E curajul de a crede în oameni și în frumusețea lor interioară. E dăruire, respect, compasiune și biruință în lupta cu neputința, cu slăbiciunea și vulnerabilitățile care ne pot încerca pe fiecare dintre noi, oricând. E îngenuncherea trufiei și măreția binelui.

7. Aveți un model de personalitate recunoscută la nivel național sau internațional care, deși nu este asistent social, prin acțiunile sale în folosul comunității, al omenirii, ar putea deveni oricând un exemplu pentru ceilalți?

Regina Maria e un model universal. Prin acțiunile ei de caritate, prin grija pe care a acordat-o răniților în timpul războiului ea demonstrează că iubirea de oameni nu ține de rangul social pe care îl avem. Ea arată lumii întregi că oricât de sus ai fi, oamenii își trăiesc viața aici, jos, pe pământ, printre ceilalți. Iar dacă știi să cobori printre ei și să le oblojești rănile vizibile sau invizibile, poți fi un om-înger care își asigură nemurirea.

8. Cum v-ați dori să fiți tratat dacă dumneavoastră ați fi în situația de a beneficia de sprijin din partea unui asistent social?

Simple și firesc: cu demnitate, respect, încredere, răbdare și înțelegere.

9. Care e cea mai frumoasă lecție pe care ați primit-o de la semenii pe care îi aveți în grijă?

De la fiecare am învățat câte ceva. Răbdarea este una din lecțiile primite de la cei de care am avut grijă de-a lungul timpului. Mă gândesc acum la toți cei care se luptă cu neajunsurile, dar își cresc copiii cu grijă și iubire și fac tot ce pot pentru a depăși situația precară cu care se confruntă. Au o putere uimitoare de a înfrunta provocările vieții. Și mă uimește forța cu care își învață copiii să dea mai departe din puținul lor.

Am învățat, de asemenea, să fiu recunoscătoare pentru tot ce am și să mă bucur de lucrurile simple. Am învățat să cer sprijin atunci când am nevoie. Uneori nu putem să ne ducem singuri bătăliile și e nevoie să știi să spui că ai nevoie de o mână care să te tragă din întuneric. Că ai nevoie de un umăr pe care să plângi, că ai nevoie să auzi o inimă bătând lângă a ta pentru a putea renaște, pentru a putea merge mai departe. Am învățat să nu judec pe nimeni pentru cum e, ci să văd ceea ce ar putea deveni. E provocatoare profesia de asistent social, dar e așa de frumoasă! Are în ea măreție, emoție și noblețe.

10. Ca asistent social, ați simțit vreodată sentimentul de neputință în fața unei situații căreia v-ați fi dorit să îi găsiți o soluție, dar nu ați reușit?

De multe ori m-am simțit neputincioasă. Dar eu sunt acolo să le ridic moralul, să le dau încredere că împreună vom găsi soluția cea mai bună în rezolvarea situațiilor de criză cu care se confruntă. Sunt acolo pentru ei! Și nu îmi permit să las să îmi vadă frământările, ca să nu îi descurajez. Și, oricât de greu ar fi, găsim mereu calea. Iar dorința lor de a merge mai departe îmi dă putere.

Cel mai greu îmi când trebuie să luăm copiii din familie, să despărțim frații, din diverse motive. Sunt momentele în care plâng. Și plâng de ciudă, de furie. Pentru că mă doare enorm nepăsarea celor care ar putea să ofere sprijin, dar rămân indiferenți. Indiferența ucide oameni, dar mai ales suflete. Și nimeni, dar mai ales copiii nu merită să fie victime ale indiferenței.

11. Ce anume v-ați dori să se schimbe în acest domeniu?

Îmi doresc ca toți să fim mai buni, mai umani. Iar omenia să fie liantul dintre suflete. Îmi doresc mai multă implicare din partea comunității. Sunt imperios necesare servicii de prevenire în comunități, de profesioniști în domeniul asistenței sociale, de familii de sprijin pentru familiile aflate în nevoie. Trebuie să înțelegem că "prima și cea mai înaltă lege trebuie să fie iubirea omului față de om. Homo homini Deus est, aceasta este suprema maximă practică, acesta este punctul de cotitură al istoriei lumii." (Benjamin Disraeli)

12. Care e mesajul dumneavoastră pentru cei care urmează să devină asistenți sociali?

Să fie umani și să aprecieze valoarea lui "a fi împreună." Căci împreună e putere, forță și bucurie. E calea de a ne împlini misiunea.

13. Motto-ul dumneavoastră în activitatea de asistent social este.....

"Împreună putem schimba destine!"